

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

614.76

Szerző: *Kelemen Ernő*Cím: *Budapest dicsérete*

Hely

Idő

"1925"

Személy

Forrás:

Pesti Hírlap

Helyszám

Bn

(Hely)

1925. 12. 13.

(Idő)

(Köt. v. fiz.)

(Oldal)

Budapest dicsérete.

Nagyszerű reklámja lett a magyar fővárosnak — a hó.

Amsterdam, december. (A Pesti Hírlap tudósítójától.) A külföldön járó vagy külföldön élő magyarok óriási százaléka rendszeren csak azt veszi észre ami más, ami jobb, ami szebb s ami praktikusabb itt, mint oda hazán. Ez egy rossz tulajdonsága az embereknek így is mondhatnám: magyar szokás. A német, az angol, a holland bizony nem egykönnyen mond kritikát a hazája rovására. S mikor minduntalan azt tapasztaljuk, hogy mi magyarok lekritizáljuk önmagunkat, akkor ime, azt kell látnunk, hogy az idegek megdicsérnek. És mi adott erre okot? A hó.

Mert a hóról van most szó egész Európában. A hóról mely tavaly télen elmaradt. Legalább is ilyen nagy ostromot már rég nem intézett a nagyvárosok ellen. A hóról, amely — tudják-e ezt otthon? — reklámot csinál Budapestnek! Ugye, furcsa, — ki gondolná, a hó, mely annyi kárt, kellemetlenséget okoz az embereknek, amely miatt villamosok, vonatok elakadnak s aminek a munkanélküliek kis csoportján kívül talán csak a sportok hívei örülnek igazán, — igen, ez a fehér, csillámló, kedves, de káros hó — nagy reklámja lett Budapestnek!

Itt olvasom ma reggel a legnagyobb lapok egyikeben, Nyugateurópa leggazdagabb sajtóorgánumban, hogy *kövessék Budapest példáját.* Ott is esik a hó, de ott a város eltakarítja a havat. Rögtön, azonnal. Nemcsak hókaparó-gépekkel, de hókaparó emberekkel. Ejjel esik, reggelre csak egy-két hóbuca várja a dolgukra sietőket, Tanuljanak Budapesttől. Igaz, hogy aztán Budapest Ostendébe siet kölesöréért, de bárcsak Amsterdam is ezt tenné és ne hagyáná napokon át járdán, utcán, a hol megfagyott, hol felolvadt hótömeget. Ez az utolsó mondata a cikknek

A városi tanácsos urak otthon, kiknek annyi dolguk volt az ostendei uttal — így gondolkoznak-e, — hirtelenében nem tudom. Egy azonban, igaz, — itt már három napja esik a hó. Esik — ez nem is kifejezés: szakad. A zöldséges ma már nem is jött. A teljes két kutya helyett reggel négy kutyát fogott be. Honnan szedte a pótkutyákat hirtelen elő, — kérdésem válasz nélkül maradt. A kenyeres pedig (mert Hollandiában minden házhoz hoznak) pótemberrel felszerelten csengetett be a napi friss kenyérral. A szemetes otthon hagyta lovát, helyébe kocsija előtt kétkerekű autót diszeleg. Látom ez eddig az összes rendkívüli intézkedés között a legjobban bevált pótszer. Csak a postás jön most is rendszeren, mint mindig: ötször napjában. A villamossal sincsen baj. Nagyszerű seprős- és kotrók hótakarító-gépek egész raja száguld a síreken. Ahogy kivágja a havat a sín mélyedéséből, keresztül se lehet látni raita, a leghiresebb londoni kód is ritka fátyol hozzá képest. De mindez csak a sineken történik. Tovább nincs. Az uttest többi részén ott marad a hó. A város nyolc nagy hótakarító-autója — akkorak, mint a tankok — persze, hogy nem győzik a munkát. A járdán pedig senki hozzá se lyul a hóhoz. Házmeister és melléklészármazottjai — ismeretlen fogalom Hollandiában. A földszinti lakók nem törődnek a járda eltakarításával.

Két év előtt Párizst is ugyanígy találtam. Mondják, Londonban is nasonló az eset. Így van ez mindenütt, ahol drága a munkaerő, ahol a toprongyos és utolsó centjein, vagy már azoknak is a nyomán élő, rágódó társadalmi kasztot nem ismerik. A város a maga embereivel nem bírja. Ehhez a fagyasztó munkához pedig még a munkanélküliek raja közül

se igen kap munkást. Fizetne néha az átlagos munkabéreken kívül többet is, azonban ebben is van egy határ, ha azt átlépik, száz más veszedelmes kérdés esirája lenne. — munkabér s díjazási szabályokat sértene a hókaparók bére

A hó tehát ott marad. A letaposott havon szalad az autó A ló már kiveszőfélben lévő, túlhaladott fogalom Nyugateurópában. Legalább is a közlekedés terén. Az emberekre, s gyalogosokra semmi gondjuk. Csusszanak el, fázzanak meg S ha még hócipőjük lenne! Olyan jó svéd hócipő, amit Pesten és Bécsben még a kis kutya is hord Itt tavaly a kirakatokban sem volt még látható. Ha a villamosba ültem, úgy néztek, mintha Amundsen volnék. Szegély hollandok — vágynak Budapestre. Hirtelen nem is tudom, a svéd hócipő nem-e magyar találmány? Nézem a térképet, Skandinávia csak egy ugrás Hollandiától. Közben egy öregasszony nagyot csuszott az ablakom előtt. Rendőr szenesember s a többi csuszó-járókelő szedik fel. Szidja szegény a havat, melyet Amsterdamban nem takarítanak el.

Örülünk tehát, hogy van végre valami, ami reklámot csinál Budapestnek. S most gúny sem cseng ki a nagy hollandus lap cikkéből. Nem is viccelődik. Hivatalos kiküldetés, pénz, cikkezés interpelláció, semmi nem kellett hozzá. Csak a hó. Most, hogy ezt a reggeli újságcikket olvastam, örülök a hónapnak. Örömben külső láрма nem is zavar. kocsisok nem ordítanak az állatokat nem erőltetik rendkívüli munkára, a nehéz közlekedésben is a hollandusok jól tartják a rendet. Aztán Pesten beszerzett ót éves hócipőm itt mosolyog réám. Az újságcikk élen pedig az öles betűk melegítenek. *Tanuljunk Budapesttől!* Hamar egy csésze meleg teát az öreg anyóknak, ki az elébb ép az ablakunk előtt esett el a havon! Tessék elhinni, örömkeltő, lelkesítő érzés, mikor itt, messze nagy idegenben, végre dicsérnek bennünket, magyarokat s szép fővárosunkat. Eljen a hó, mely ezt a rég-várt örömet megszerezte nekünk!

Kelemen Ernő.